

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Markem Bedřichem v právní věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
v České republice bytem X

zastoupená advokátem JUDr. Hugo Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2026, čj. MV-204020-4/SO-2025

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 30. 10. 2025, čj. OAM-09159-10/DP-2025 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 písm. a) a s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon č. 326/1999 Sb.*“, případně „*zákona o pobytu cizinců*“), zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky.

Žalobní argumentace

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaná nevymezila neurčitý právní pojem *jiné závažné překážky pobytu cizince na území* a nespecifikovala, které konkrétní skutkové okolnosti žalobkynina případu pod daný pojem spadají. Žalobkyně po celou dobu svého pobytu na území České republiky plnila účel pobytu a pokud ho chtěla či chce změnit, postupovala v souladu se zákonem. Současně žalobkyně uvedla, že řádně docházela na vyučování. Obvyklým zamítacím důvodem je neplnění účelu pobytu, např. absence na vyučování či opakování studia z důvodu nepřítomnosti. Skutečnost, že její postup ve vzdělávání neodpovídá očekáváním žalované, není a nemůže být důvodem pro neprodloužení oprávnění k pobytu.

3. Zákaz prodloužení pobytového oprávnění za účelem jazykové a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole více než jednou je vymezen v ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zákon však neobsahuje obdobné omezení pro účel pobytu „*ostatní/jiné*“. Žalovaná daný zákaz svévolně rozšířila.

4. Žalobkyně dále v žalobě upozornila, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje požadavek, aby účel pobytu byl spjat s Českou republikou a dosahoval určité vyšší intenzity a kvality. Tento názorový proud však žalobkyně považuje za překonaný. K tomu odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 8. 4. 2025, čj. 2 Azs 64/2024-38.

5. Nazírání žalované na plnění účelu dlouhodobého pobytu obsahuje dva pojmy, které žalovaná zaměňuje. Je totiž třeba rozlišovat *účel pobytu*, který zákon o pobytu cizinců definuje a jehož neplnění může být sankcionováno (např. zrušením pobytového oprávnění nebo jeho neprodloužením), a *cíl pobytu*, s nímž tento zákon vůbec nepracuje, a nesměrování k němu nemůže být postižováno. Žalobkyně namítla, že při interpretaci neurčitého právního pojmu měla žalovaná postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. Žalobkyně spatřuje pochybení správních orgánů rovněž v neprovedení účastnického výsledku za účelem ověření skutkových okolností případu.

6. Žalobkyně rovněž uvedla, že byla přijata ke studiu na vysoké škole – Metropolitan University Prague – a její úsilí naučit se českému jazyku tak přináší výsledky. K tomuto tvrzení doložila potvrzení o studiu. Současně uvedla, že požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za novým účelem, a to za účelem studia. Fotokopii dotčené žádosti žalobkyně soudu rovněž doložila.

7. Závěrem podané žaloby žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná v rámci svého vyjádření uvedla, že trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami, proto navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž se odkázala na správní spis a napadené rozhodnutí.

9. Otázce *jiné závažné překážky pobytu* se žalovaná podle svého vyjádření věnovala podrobně. Dosavadní judikaturu nelze podle ní považovat za překonanou, neboť žalobkyní zmíněné usnesení NSS ze dne 8. 4. 2025, čj. 2 Azs 64/2024-38, vyjadřuje názor druhého senátu, rozšířený senát NSS však dosud nerozhodl. I v případě, že by rozšířený senát přijal názor předkládajícího senátu, neměla by taková skutečnost mít vliv na projednávanou věc, protože žalovaná uplatnila svou diskreční pravomoc.

Průběh řízení před správními orgány a obsah správního spisu

10. Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu, které jí bylo vydáno za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělání, které není studiem podle ustanovení § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo správním orgánem prvního stupně žalobkyni vydáno s platností od 30. 8. 2024 do 30. 5. 2025. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobkyni vydáno za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy (§ 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Centrem celoživotního vzdělávání Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem („UJEP“) pro studium akreditovaného bakalářského studijního programu Ekonomika a management na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity v Praze („ČZU“).

11. Dne 25. 3. 2025 žalobkyně podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování kurzu českého jazyka. Správní orgán prvního stupně tuto žádost posoudil a dospěl k závěru, že toto nové povolení k pobytu žalobkyni nemůže být uděleno, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizinky na území.

12. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem *ostatní/jiné* zamítl, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. V rozhodnutí správní orgán prvního stupně rekapituloval svá zjištění stran pobytové historie účastníka řízení a uvedl, že žalobkyně svou aktivitou na území vůbec nesměřuje k dosažení cíle či účelu, za kterým jí bylo povoleno do České republiky přicestovat a dlouhodobě pobývat, tedy za účelem získání vysokoškolského vzdělání. K nyní doloženému dokladu potvrzujícímu účel pobytu s odkazem na dosavadní pobytovou a studijní historii žalobkyně uvedl, že je zřejmé, že se jedná opět o jiný typ vzdělávání. Žalobkyně vstoupila na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že měla absolvovat přípravný kurz českého jazyka zajišťovaný českou vysokou školou, jehož cílem je získání potřebné znalosti českého jazyka, aby mohla začít studovat na vysoké škole. Následně absolvovala další kurz českého jazyka, byť ne organizovaný českou veřejnou vysokou školou, a nyní hodlá další rok absolvovat opět další kurz českého jazyka. Zákon neumožňuje z důvodu jazykové přípravy ke studiu na vysoké škole prodloužit dlouhodobý pobyt za účelem studia. Ostatně žalobkyně podala dne 10. 9. 2025 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, z čehož plyne, že byla přijata ke studiu a může se tedy věnovat akreditovanému studijnímu programu.

13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím. V rámci napadeného rozhodnutí žalovaná zrekapitulovala závěry správního orgánu prvního stupně, zároveň se s nimi ztotožnila.

Stejně tak se ztotožnila s posouzením přiměřenosti negativního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, s čímž žalovaná souhlasila výslovně a žalobkyně konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

16. Podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

17. Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.

18. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

19. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná nevymezila neurčitý právní pojem *jiné závažné překážky pobytu cizince na území* a nespecifikovala, které konkrétní skutkové okolnosti žalobkynina případu pod daný pojem spadají.

20. NSS k pojmu *jiné závažné překážky pobytu cizince na území* v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též online na www.nssoud.cz), uvedl: „V daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, čj.: 1 As 10/2003-53, dostupný na www.nssoud.cz).“

21. V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, čj. 5 Azs 166/2019-27, NSS doplnil: „Pojem *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj.: 9 As 80/2011-69).“

22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že není povinností správních orgánů definovat jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. S tím městský soud nesouhlasí,

jelikož minimálně z výše citovaného rozsudku pátého senátu NSS jednoznačně plyne, že je nejprve nezbytné daný pojem vymezit, a poté vyhodnotit, zda lze pod něj podřadit okolnosti konkrétního případu. Žalovaná však přesto postupovala v souladu s judikaturou a pojem definovala na stranách 8 - 9 napadeného rozhodnutí, kde se k němu vyjádřila v obecné rovině a uvedla, že se mj. jedná o situace, kdy dochází ke zjevně opakovanému a bezcílnému absolvování jazykových kurzů. Není tak naplňován účel daného pobytu.

23. NSS dále v rozsudku ze dne 21. 10. 2024, čj. 7 Azs 22/2024-27, uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců je postaven na principu, že každý pobyt cizince na území, který není pobytem trvalým, musí být odůvodněn plněním konkrétního účelu, např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, sloučením rodiny, resp. jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 3 měsíce, resp. 1 rok, a tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány (viz rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j.: 7 As 82/2011 81). Účel pobytu na území pak musí cizinec prokázat. Z kontextu právní úpravy dlouhodobých pobytových oprávnění bez dalšího nevyplyvá nárok cizince na to, že mu bude pobytové oprávnění uděleno za jakýmkoli účelem, který sám deklaruje a považuje jej za relevantní účel svého pobytu na území. Jak vyplývá i z judikatury správních soudů a Ústavního soudu, neexistuje právo cizinců na pobyt na území a každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území. Správní orgán v takovém případě posuzuje, zda cizincem deklarovaný účel pobytu je skutečně tím účelem, který buď zákon o pobytu cizinců explicitně předpokládá (viz např. účel studium, zaměstnání, podnikání, společné soužití rodiny), nebo se jedná o účel, který zákonem sice výslovně upraven není, ale jeví se jako natolik relevantní, že vyžaduje pobyt na území, resp. dlouhodobou přítomnost na území. Sem patří právě případy, kdy je žádost o pobytové oprávnění podávána ze „zbytkového“ důvodu označeného v žádosti jako „ostatní/jiné“. Především v naposledy uvedeném případě je věcí České republiky a jejích orgánů, jaký účel pobytu z hlediska jeho povahy a provázanosti s územím bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a pro který bude vydáno povolení k dlouhodobému pobytu.“* Také v usnesení ze dne 18. 7. 2025, čj. 10 Azs 116/2025-39, NSS podotkl: *„Ne každé neplnění účelu pobytu tedy automaticky představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území. Musí se také jednat o převážné neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen (rozsudky NSS ze dne 6. 11. 2014, čj.: 9 Azs 219/2014 39, ze dne 18. 8. 2015, čj.: 8 Azs 145/2014 97, ze dne 16. 9. 2019, čj.: 5 Azs 166/2019 27, ze dne 26. 2. 2021, čj.: 2 Azs 325/2020 33, či ze dne 15. 9. 2023, čj.: 5 Azs 277/2022 37).“*

24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaná se po obecném vymezení jiné závažné překážky pobytu cizince na území věnovala konkrétním okolnostem žalobkynina případu. V napadeném rozhodnutí konstatovala, že studium či jiné vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle ustanovení § 64 zákona o pobytu cizinců, nemají být pouhou samoučelnou činností, ale mají směřovat ke svému naplnění, tedy ke složení závěrečné zkoušky a získání příslušného titulu či osvědčení o absolvování (s. 7 napadeného rozhodnutí).

25. Dále žalovaná rozlišila jazykovou přípravu na studium akreditovaného studijního programu na vysoké škole podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců a „obyčejné“ kurzy cizího jazyka. Kurz českého jazyka podle jejího názoru nemusí nutně vést k vydání pobytového oprávnění a není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci opakovaně a samoučelně jen kvůli kurzu českého jazyka bez jakéhokoli časového omezení a cíle. Jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území je opakované a bezcílné navštěvování kurzů českého či cizího jazyka. Z žalobkyniny pobytové historie v České republice žalovaná dovodila, že dosud není zřejmé, že žalobkyně směřuje k dosažení

konkrétního vzdělávacího cíle, jakkoli jí bylo umožněno přicestovat právě za účelem získání vysokoškolského vzdělání. Žalovaná uzavřela, že vzdělávání na různých jazykových kurzech je pro žalobkyni pouze vedlejší aktivitou sloužící k získání (prodlužování) pobytového oprávnění. Je si vědoma, že ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců na žalobkyni přímo nedopadá, protože se nejednalo o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Další povolení k pobytu za účelem, který sice není formálně jazykovou a odbornou přípravou ve smyslu ustanovení § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale materiálně se mu podobá, žalovaná vnímá jako nežádoucí jev odporující smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“ je zbytkovou kategorií, která je do jisté míry záležitostí diskreční pravomoci správních orgánů České republiky. Podle názoru žalované nebylo úmyslem zákonodárce umožnit cizinci časově neomezenou jazykovou přípravu. Žalovaná nad rámec projednávané věci popsala systém fungování společnosti DBS Czech s. r. o., vystavující cizincům potvrzení o přijetí do jazykových kurzů, a uzavřela, že účast na jejích kurzech by neměla být bez dalšího považována za hlavní účel pobytu (str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí).

26. Městský soud v Praze nemá ohledně posouzení konkrétních skutkových okolností případu žalované co vytknout. Žalobkyně přicestovala na území České republiky za účelem studia na vysoké škole. Během jednoho roku si neosvojila český jazyk v dostatečné míře. Nepřihlásila se na další přípravný kurz ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, nýbrž na jednoletý jazykový kurz organizovaný Masarykovým ústavem vyšších studií při ČVUT, nicméně tento kurz nedokončila a nastoupila studium jiného obdobného přípravného kurzu českého jazyka organizovaného Centrem mezinárodních studií České zemědělské univerzity. Nicméně po dalších pěti měsících žalobkyně podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování dalšího kurzu českého jazyka, tentokrát organizovaného společností DBS Czech, který měla absolvovat od 1. 6. 2024 do 30. 5. 2025, a který formálně nepředstavoval přípravu na vysokoškolské studium. Žalobkyně namísto toho, aby požádala o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s odůvodněním, že byla přijata k řádnému studiu na vysoké škole (tu podala až v září 2025, čtyři měsíce po uplynutí doby platnosti předchozího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*), požadovala prodloužit práve platnost povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem, tj. za účelem absolvování jazykového kurzu českého jazyka.

27. Žalovaná podle napadeného rozhodnutí zjevně zdůraznila cíl, za jakým žalobkyně přicestovala na území České republiky (studium na vysoké škole), a záměr zákonodárce neumožnit časově neomezenou jazykovou přípravu. Soud k tomu podotýká, že žalovaná umožnila žalobkyni, aby si během dvou let osvojila český jazyk na dostatečně vysoké úrovni a mohla tak zahájit studium na vysoké škole. Soud si je vědom také toho, že naučit se český jazyk je náročné, nelze však přehlédnout, že žalobkyně se však s tímto cílem přestěhovala do České republiky a měla zachovanou reálnou příležitost si novou řeč osvojit. Jazykovou přípravu nelze prodlužovat bez časového omezení a bez konkrétního plánu, jak naplnit účel dlouhodobého pobytu. Žalovanou popsané skutkové okolnosti nyní posuzované věci nemohou být důvodem pro každoroční prodlužování povolení k pobytu za účelem *ostatní/jiné* pouze kvůli dalšímu zdokonalení v českém jazyce. Žalovaná řádně popsala skutkové okolnosti případu a dospěla ke správnému závěru, že žalobkyně neplní účel, pro který přicestovala do České republiky. Nedošlo tak ke svévolnému rozšíření zákazu uvedeného v ustanovení § 44a odst. 2 písm. a) ZPC.

28. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalobkynina žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, protože by účel pobytu byl nedostatečně spjat s Českou republikou. Důvodem zamítnutí bylo neplnění účelu pobytu, tedy získání dostatečných jazykových znalostí pro studium na vysoké škole. Usnesení NSS ze dne 8. 4. 2025, čj. 2 Azs 64/2024-38, na které se žalobkyně v podané žalobě odkázala, se týká kurzu anglického jazyka v České republice. Žalobkyně se však učí český jazyk, který - na rozdíl od angličtiny - není světovým jazykem. Možnosti výuky češtiny v zahraničí jsou značně omezené. Soud proto nepovažuje uvedené usnesení postupujícího senátu NSS za relevantní pro žalobkynin případ.

29. K výhradě žaloby, že účel a cíl pobytu jsou dva rozdílné pojmy, a sankcionováno může být pouze neplnění účelu, soud odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, že žalobkynino vzdělávání je bezcílné, případně nevede k určitému cíli. Tato argumentace však směřuje především k vyjasnění otázky, zda byl v jejím případě účel pobytu skutečně naplňován. Konstrukce dovozená žalobkyní, podle níž jde o dva odlišné termíny, které je třeba posuzovat odděleně, se soudu jeví nelogická – nelze tvrdit, že je účel pobytu naplňován, pokud setrvání na území nesměruje k závěru, který má tento účel za cíl.

30. Dále žalobkyně namítala, že když žalovaná vykládala neurčitý právní pojem a měla možnost ho vyložit různými způsoby, měla postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*. V její věci však k žádným pochybnostem stran výkladu nedošlo, neexistovaly dva možné výklady, mezi kterými by si žalovaná vybírala. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 6. 2011, čj. 10 A 168/2010-29, na který žalobkyně rovněž odkázala, se týkal volby mezi dvěma legálními definicemi z různých právních předpisů (pojem „*soustavná příprava na budoucí povolání*“). Pojem „*jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“ legálně definován není. Absence vymezení daného neurčitého právního pojmu ostatně byla i jednou z žalobních námitek, soud ji však důvodnou neshledal.

31. K problematice účastnického výsledku žalobkyně NSS v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, čj. 6 As 147/2013-29, uvedl: „*Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení*“ (srov. také rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2020, čj. 6 Azs 161/2020-45, a ze dne 10. 8. 2023, čj. 2 Azs 135/2023-33). Žalobkyně nepochybně měla celou řadu příležitostí, při kterých mohla žalovanou i prvostupňový orgán seznámit s významnými okolnostmi svého případu, např. v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí mohla učinit podle relevantní tvrzení a navrhnout provedení důkazů. Skutkový stav však byl zjištěn dostatečně a provedení žalobkynina výsledku by již bylo za dané situace podle názoru soudu nadbytečné. Ani námitka neprovedení účastnického výsledku žalobkyně proto není důvodná.

32. Zmínka žalobkyně o jejím přijetí na Metropolitan University Prague je pro nyní posuzovanou věc irelevantní. Soud ovšem na tomto místě považuje za potřebné zmínit, že žalobkynino jednání vykazuje určité znaky účelovosti, neboť na jednu stranu správním orgánům tvrdí, že je nezbytné prodloužit její pobyt o další rok, aby mohla své znalosti češtiny dále prohlubovat, na straně druhé byla však přijata k vysokoškolskému studiu v programu, který má být vyučován v jazyce anglickém.

33. Současně žalobkyně doložila fotokopii potvrzení o podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*studium*“. Ani to však nemá vliv na nyní

posuzovanou věc, jelikož se mívá s předmětem řízení. Soud přitom nijak nepředjímá, jak řízení o žalobkynině žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dopadne.

34. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě nebrojila proti posouzení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, ani nezpochybnila skutková zjištění správních orgánů k této otázce, proto soud nepovažuje za potřebné se k této otázce jakkoliv vyjadřovat.

Závěr a náklady řízení

35. Na základě všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

36. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2026

Mgr. Marek Bedřich

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

samosoudce